ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

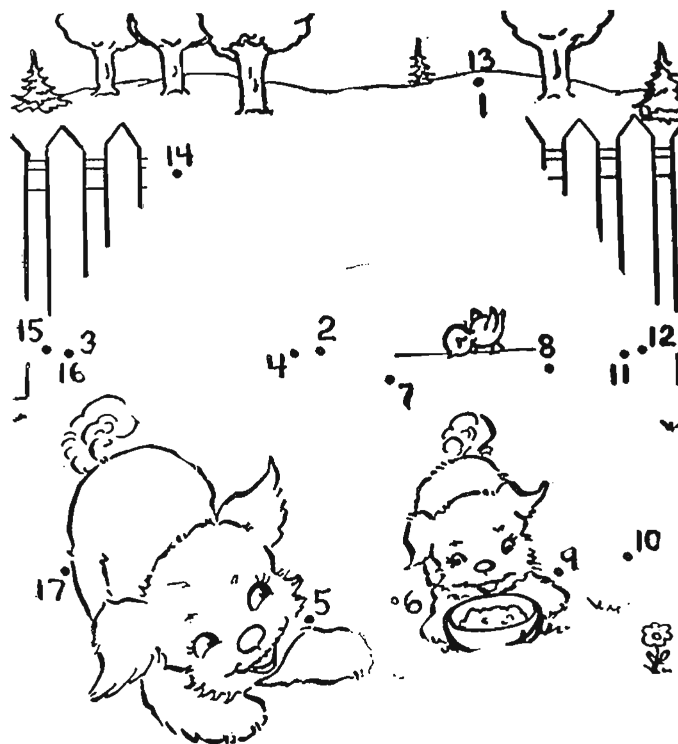

РІК XXIII Ч. 10. (265)

ЖОВТЕНЬ 1976

Куток розваг

ПУНКТІВКА ДЛЯ НАЙМЕНШИХ

Що можете нарисувати ще на цьому образку? Якщо хочете знати, візьміть олівця і почніть з пункту ч. 1 тягнути безперервну лінію через пункт 2, 3 і т.д., аж поки досягнете пункт ч. 17. Коли поруч одного пункту є два числа, вживіть цей пункт для обох чисел. Помалюйте образок кольоровими олівцями, або крейдками.

НЕ МІГ ЗНАТИ...

БАБУНЯ: — Чи Юрко успішно склав іспит з історії?

МАМА: — Не зовсім. Але це не його вина. Його питали про те, що сталося ще перед його народженням.

Сміймось!

ЩО ЦЕ?

1.

Не риба, а плава на хвилях прозорих,
Як схоче — пірнає глибоко у море.
Він здалека бачить чужі кораблі
Й боронить кордони своєї землі.

Ніна Бурик

ЩО ЦЕ?

2.

Біле поле, чорні квіти,
Люблять їх збирати діти,
Хто квіток тих назбирає,
Той новин багато знає.

Ніна Бурик

ХТО ЦЕ?

Вдень, вночі не спить, лиш ходить —
Це ніяк йому не шкодить.
Часом навіть ніг не має,
На стіні хвостом махає.
Всім потакує він так:
„Тік-тік-так!"
Часом дзвонить, часом кука —
Відгадайте, що за штука?

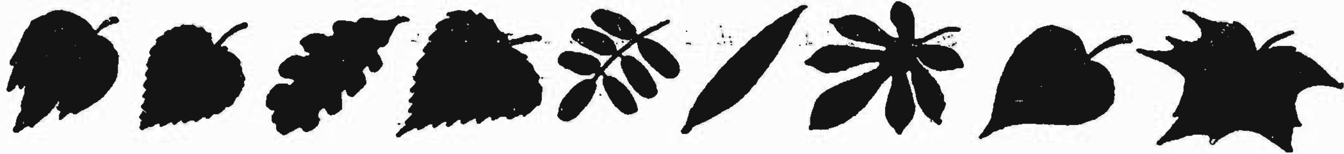
РОЗГАДКИ ЗАГАДОК У ЧИСЛІ „ВЕСЕЛКИ" ЗА ВЕРЕСЕНЬ 1976: ЗАГАДКА-НЕДОМОВКА: Ракета. **НАЗВІТЬ ЦЮ ХАТИНУ!** Акваріюм. **ХТО ЦЕ?** Тінь.

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редаґує Колеґія. Річна передплата становить у ЗСА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС — 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"
Обкладинка роботи — Люди Павлів
Published monthly, except June to September Bi monthly at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Микола Бутович — Яка смачна морковка!

Галина ЧОРНОВИЦЬКА

ОСІННІ ВІНОЧКИ

**Летять, летять листочки
в саду в усі куточки!**

**Легкі та тріпотливі
у кольоровій зливі**

**Спускаються листочки,
неначе голубочки.**

**Спадаючи кружляють
і землю застеляють,**

**Гарненькі килимочки
лягають на горбочки**

**Летять листки барвисті,
червоні й золотисті,**

**Ловіть оті листочки,
сплетіть собі віночки!**

К. ПЕРЕЛІСНА

ЗОЛОТА ОСІНЬ

**В парках і садочках,
На доріжки й трави,
Падають листочки
Буро-золотаві.**

**Де не глянь, навколо
Килим кольористий,
Віти напівголі
Й небо синє-чисте.**

**Метушні немає,
Тиша й прохолода —
Осінь золотая
Тихо-ніжно ходить.**

РОЛЯНИК

ПРОЩАННЯ З ЖУРАВЛЯМИ

**Десь високо журавлі
Закурлюкали в імлі:
„Кру-кру-кру!" — заячали,
Рідну землю лишали.**

**„Журавлики-журавлі! —
Кажуть діти малі, —
Гей, щаслива дорога,
Хоч далека й розлога!**

**Журавлики—журавлі,
Принесіть нам на крилі
Весну гожу до хати —
Ми вас будем чекати!"**

Курлюкати — відзиватися по-журавлиному; імла — мряка, туман (mist, haze); ячати — кричати; розлогий — spacious, wide.

ЖУРАВЛІ ЛЕТЯТЬ

(Ілюстрація Петра Холодного)

Коли надходить зима, деякі птахи залишають свої рідні сторони й відлітають у вирій, тобто в теплі країни. У вирій летять і ті птахи, що живуть в Америці й Канаді, і ті, що в Україні, і скрізь, куди сягає холодна зима. Але ці крилаті вигнанці не забувають рідного краю і не відрікаються його. Вони його так міцно люблять, що як тільки настає весна, зараз же вертаються з чужини додому.

Як я був малим хлопцем і жив в Україні, то не раз бачив, як високо понад нашим селом летіли бузьки, дикі гуси та журавлі. Дикі гуси й журавлі летіли рівними рядами, мов вояки на муштрі, а люди називали ці ряди ,,ключами".

Одного осіннього дня я почув з-під хмар пташині голоси: кру-кру. Мій старший брат Левко показав рукою на небо:

— Дивись, летять журавлі! Та ще й ключем.

Я поглянув угору й побачив два ряди птахів. Ряди були рівні-рівнесенькі і сходилися посередині широким клином. Мені здавалося, що це курлюкання було якесь сумне, журливе. Не дарма ж люди назвали цих птахів журавлями.

— Чи журавлі летять без відпочинку аж туди, де вони будуть зимувати? — запитав я.

— Ні, — відповів Левко. — По дорозі, коли настає ніч, вони злітають на землю й відпочивають.

— Я хотів би їх побачити зблизька! — сказав я.

Левко всміхнувся.

— Сьогодні ввечері я піду на ставище, де звичайно ночують журавлі. Можеш піти зі мною, але побачити журавлів зблизька не так легко, бо вони дуже обережні.

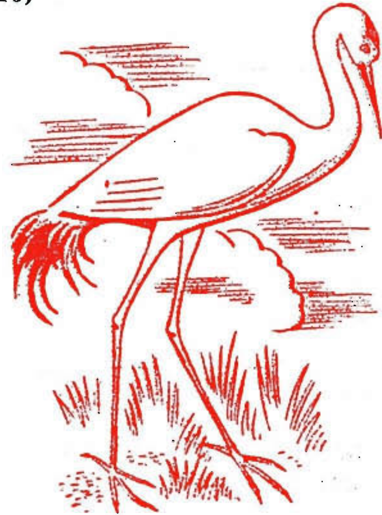
Брат знав, що журавлі найрадніше сідають на нічліг за лісом, де був колись великий став. Це місце називалося ,,ставище". Там залишилися багна, поміж ними росли кущі лозини, і ніхто птахів не полохав.

Ще за дня ми вибрались у дорогу. Поки смерклося, ми прийшли на край ставища і сховалися в густих кущах лозини.

Стемніло. Ми сиділи мовчки й наслухували.

Нараз над нашими головами сильно зашуміло. То ключ журавлів опустився на багно. За хвилину прилетіли другий і третій ключі. Журавлі приземлювалися тихо, не курлюкали, було чути тільки шум крил і плюскіт води, коли той чи інший журавель попадав ногою в багнюку.

Згодом деякі птахи почали стиха відзиватися:

Журавель

кру-кру. Деколи ми чули якесь цвірчання, мов би між журавлів попав горобець. Ми догадалися, що так відзиваються молоді журавлики, які ще не вміють по-дорослому курлюкати. Один молодий журавель зацвірчав недалеко від нас так голосно, що в мене аж мороз пішов поза шкірою.

У темряві ми майже нічого не бачили, тож насторожили вуха й тільки слухали. Ми чули, як журавлі ходили по ставищу, а деякі простували крила, розмахуючи ними.

Нараз на краю лісу бабахнув постріл. Луна від нього сколихнула сонну тишину ночі. То стріляв, мабуть, мисливець, що чигав на засідці на козлів. На ставищі нараз зашуміло. Сполошені журавлі зірвалися швидко в повітря й полетіли. Від помахів крил зробився такий вітер, що в нас мало не позлітали з голів капелюхи.

Отак нічний мисливець не дав спокійно переночувати втомленим журавликам.

Ми ще трохи посиділи в лозах та й пішли додому. Високо над нашими головами час від часу розлягалося журливе ,,кру-кру". То пролітали інші ключі журавлів.

За Костем Гуляєм — Р. З-г.

Перелітний птах — птах, що на зиму перелітає в теплі краї (bird migrant); муштра — військове навчання (drill); клич — wedge; журливий — sorrowful, sad; нагода — occasion; полохати — to flush; за дня — при денному світлі; плюскіт — splashing; багнюка — mud, sludge; насторожувати вуха — to be all ears; постріл — shot; мисливець — hunter; засідка — тут: lurging place; чигати на засідці — to tie in wait.

Роман ЗАВАДОВИЧ

УЖЕ МИНАЄ СОТНЯ ЛІТ...

Давним давно на білім кораблі
До Вашінґтонової вільної землі
Приплив наш прадід молодий.
Лишив село своє, людей,
Гуцульську церкву, рідні гори
Й помандрував за синє море,
У світ незнаний і чужий.
Здавивши в серці тугу і жалі,
Він без упину працював щосили:
В копальні глибоко в землі
Лупав вугілля чорні брили.
А мрія радісна ясніла в голові:
Заробить гроші, вернеться додому,
Докупить царину, одну або і дві,
Поставить хату і придбає коней
І стане ґаздою у рідному селі.

Але не сповнилася мрія золота —
Настали люті і тяжкі літа:
Над Україною жорстока і страшна
Кривава загорілася війна,
Його село дорешти попалила,
Його оселю рідну розвалила,
Розрила поле, поламала гай,
А ворог поневолив рідний край.

Вже не поїхав прадід наш додому,
Щоб не коритись ворогові злому.
Купив парцелю і поставив хату,
Таку собі — не вбогу й не багату,
Кругом ялин зелених насадив,
Щоб так було, як вдома там, в Карпатах,
Де прадід молодість свою прожив.
В Америці назавжди залишився,
З прабабою небаром одружився,
В Америці вже уродивсь наш дід,
І наша мама тут прийшла на світ,
А тільки тато з Києва приїхав,
Втікаючи від голоду й від лиха.

Ми любим край, тутешній світ,
Де ми вродились, виростаєм,
Однак ми теж не забуваєм,
Звідкіль виводиться наш рід.
Бо ось матуся наша мила
Від діда чула ті слова:
„Не замінити крови в жилах,
Ця кров незмінна, родова."
А ще до крови на придачу
Наш нарід дав свою нам вдачу:
Ми любимо пісні й гуцульські танці
І киптарі, в узорах сорочки,
І кожної неділі йдем уранці
До церковці світити свічечки
І „Господи помилуй" заспівати,
Як нас навчили тато й мати.

У школі ми вивчаєм мови,
Бо всякі мови знати слід,
Тож ми вивчаєм мову ту з любов'ю,
Що нею говорили баба й дід,
І що говорять нею мама й тато,
І тітка, дядько, і людей багато.

Уже минає сотня літ,
Як наші люди в дальній світ,
Лишивши рідні села й гори,
Помандрували ген за море.
І їм у слід на білім кораблі
Із української далекої землі
Приплив наш прадід молодий.
Хоч опинивсь в краю чужім,
Знайшов тут волю, хліб і дім
І вік прожив спокійно свій.
Про рідний край не забував
І дітям-внукам все казав:
„Коли б до вас звернулись рідні люди,
Нещастям прогнані у світ,
Хай ваше серце милосердне буде —
Ви завжди радо їм допоможіть!"

За нього і за тих усіх,
Що тисячами з України
Прибули з сіл і міст своїх
І тут знайшли життя мету,
Сьогодні, в соті роковини,
Молитву дієм святу.

Брила — великий шмат землі, скелі тощо (lump, block); **ґазда** — в горах Карпатах і на Підгір'ї так називають сільського господаря; **парцеля** — частка, ділянка землі — ґрунту; **ялина** — дерево fir-tre; **вдача** (людини, народу) — character, nature; **киптар** — гуцульський кожушок; **сорочка в узорах** — вишивапа; **слід знати** — треба знати; **мета** — aim, goal, purpose; **царина** — тут огороджена сіножатка біля гуцульської хати.

Степан САЛИК

ЗУСТРІЧ З ДИКИМ КОТОМ

У Кетскільких горах, у лісах Гантеру, над річкою Скогарі, що нагадує Прут на Гуцульщині в Україні, живуть дикі коти.

Одного разу я вийшов подивитися, як річка переливає між камінням свої води й неначе щось шепоче: може розказує свої пригоди або новини тим скелям, що щільно вистелили дно річки. На скелястих берегах річки я бачив більші й менші нори, заховані між камінням.

Мій собака Терик не любить сидіти на одному місці. Він завжди кудись бігає і заглядає між каміння, знайде якусь нору й там нишпорить, нюхає. Терик цікавиться всім. Він хоче знати, що це за нори і що в них криється.

Мій Терик раптом весело загавкав. Дивлюся — пес махає хвостом, неначе кличе мене, запрошує подивитися, що він знайшов. Терик не знає людської мови, а його мова — це гавкання, скавуління та інші звуки. По-йнакшому він вітає, коли хтось приходить у відвідини, а по-йнакшому дає знати, коли хтось чужий наближається. Терик тут, у горах, має багато приятелів — сарен і оленів, що приходять пастися на свіжій траві під лісом; скунсів, що люблять тепле молоко; ракунів, вудчаків, бурундуків — ласунів на горішки; зайців, що ласують солодкою капустою. Навіть з вужами він живе по-сусідськи, не робить їм кривди і не полошить їх, коли гріються на сонці.

Я підійшов ближче й побачив глибоку нору. При вході до нори висів ланцюжок з коліщатком... Мене зацікавило, що це може бути. Нараз з нори висунулася велика котяча голова з короткими вушками, наче хотіла сказати: „Подивись, що мені трапилося! Хтось наставив залізну пастку-капкан і прив'язав до дерева. Я спіймався, але розірвав шнурок і на трьох ногах притягнув капкан до своєї нори".

З нори виліз великий дикий кіт, вкритий пушистою блискучою шерстю. Його передня нога, була стиснена залізними обручами і дуже опухла. Очі кота жалісливо споглядали на мене, наче просили: „Поможи, поможи!.."

Зразу я вагався, чи підійти: я бачив великі гострі зуби. Потім нахилився і почав розводити обручі капкана, але це було мені не під силу. Моє обличчя й руки були так близько котячої голови і гострих зубів... Але очі кота спокійно споглядали на мене, коли я заходився коло його ноги. Видно, він знав, що я хочу йому помогти. Щойно тоді я помітив, що треба натиснути додолу залізну ручку. Коли я це зробив, обидва залізні обручі, що стискали ногу, розхилилися і котяча нога звільнилась від затиску.

Дикий кіт, облизуючи зранену лапу, на трьох ногах увійшов до своєї нори.

На другий день я з Териком знову прийшов туди, де була котяча нора, подивитися, що робить мій „пацієнт". Я приніс йому шматок сирого м'яса і покликав: киць-киць... З нори вистромилася котяча голова. Кіт дивився на мене лагідними, вдячними очима.

Дикий кіт вийшов з нори й почав ласитися коло моєї ноги, задерши догори свого короткого хвоста. Мабуть, так він виявляв вдячність людині, що врятувала йому життя.

Дикі тварини лісу та гір стають приятелями людини, коли зрозуміють, що людина не робить їм кривди.

Д и к и й к і т — тут: американський рись (bobcat); П р у т — ріка, що виливає з Карпатських гір в Україні (покажіть на мапі!); щ і л ь н о — тісно (closely, tightly); н и ш п о р и т и — to search; б у р у н д у к — земляна вивірочка (chipmunk); к а п к а н — залізна пастка ловити звірів (trap).

Алла КОССОВСЬКА

Ілюстрації Ніни МРИЦ

БРАВІ АСТРОНАВТИ

Тато на роботі,
Мама десь у місті,
Ну, а ми з Володьком
Летимо на Місяць!

Ми собі кабіну
Гарну збудували:
Догори ногами
Три стільці зв'язали.

Пилосмок позаду
Править за ракету,
Летимо на Місяць,
На нову плянету!

Натягли шоломи,
Що для гри в бейсбола,
Підтягли кабіну
До самого столу.

Стій! Ще окуляри —
Очі захистити,
Щоб не засліпили
Нас метеорити.

Є і окуляри!
Ми обидва раді,
Бо знайшли дві пари
В маминій шухляді.

„Ну, залазь в кабіну
І мовчи, ні слова!
Раз, два, три — пускаю,
Летимо, готово!"

І летить крізь хмари
Догори ракета,
А навколо зорі,
А кругом — плянети!

Та почувся гуркіт,
Щось таке зчинилось,

І кабіна наша
Раптом розлетілась!

Три стільці відразу
По кутках кімнати!
За розбиту вазу
Насварить нас мати!

„Ну, вставай, Володьку,
Перестань ревіти,
Це зробили шкоду
Нам метеорити!

Але ми відважні,
Браві астронавти,

Нас не залякаєш!
І, щоб добре знав ти:

Ми нову кабіну
Зараз побудуєм,
Нам немає спину,
Місяць завоюєм!

Пояснення-словничок: п и л о с м о к або в а к у у м - а п а р а т — електричний пристрій збирати порох (vacuum cleaner); п р а в и т и — бути чимсь, виконувати ролю чогось (to be used for, to serve for); м е т е о р и т — кам'яна або залізна маса, що падає з міжплянетних просторів на землю; р е в і т и — голосно плакати (to howl); б р а в и й — відважний, сміливий (gallant, brave); н е м а є с п и н у — немає стриму (of no restraint halt, stop).

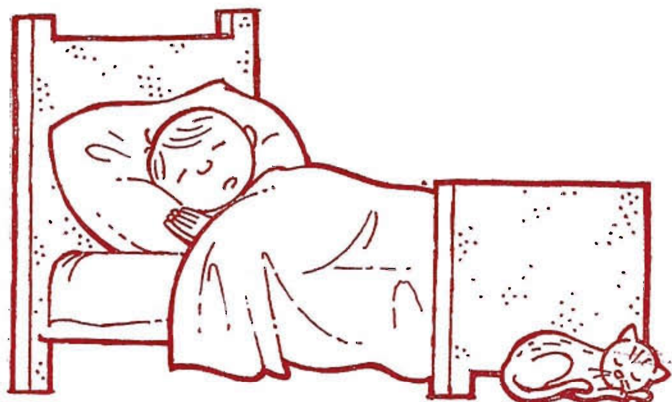

К. ПЕРЕЛІСНА

СПАТИ ЧАС

(Ілюстрація Яреми Козака)

Годі, діти, спати час!
Вітер сердиться на вас,
Стука в двері, у вікно:
„Вже поснули всі давно!
Сплять вже киця і котята,
Півник, квочка і курчата,
Вже й горобчики мовчать.
Діти, в ліжко! Час вам спать!

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

ДЕ, ХТО, КОГО БУДИТЬ?

(Ілюстрація Яреми Козака)

Ку-ку-ріку! Ку-ку-ріку!
Співаю пісню вам таку,
щоб рано ви вставали,
щоб сонце зустрічали.
Ку-ку-ріку! Ку-ку-ріку!

Тік-так, тік-так, тік-так.
Я виспівую отак: тік-так.
А як час усіх будити,
починаю я дзвонити:
Дзень-дзень! Дзень-дзень!
Зустрічайте новий день!

Бр-р-р-р-р!

Рано — early — треба відрізняти від прислівників уранці, ранком — in the morning.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА *Ілюстрація Яреми КОЗАКА*

ЧИ ВИННА КІЗОНЬКА?

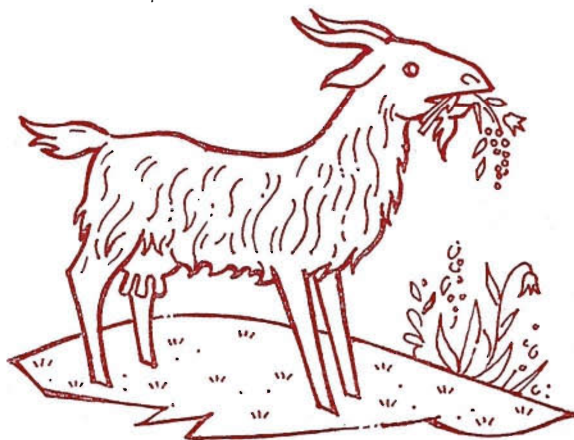
Я забула кізоньці дати їсти,
стала вона з голоду квіти гризти.

Позгризала дзвоники й резеду,
так тепер невесело у саду.

Ой, збиточна кізочко,
як візьму я різочку!

Била, била кізочку, не вгавала,
на трісочки різочку поламала.

Вже немає різочки.
Та немає й кізочки,
утекла.

Нащо так я кізоньці допекла?

Питання: Діти, розсудіть, хто винен — кізонька чи дівчинка?

Текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ*

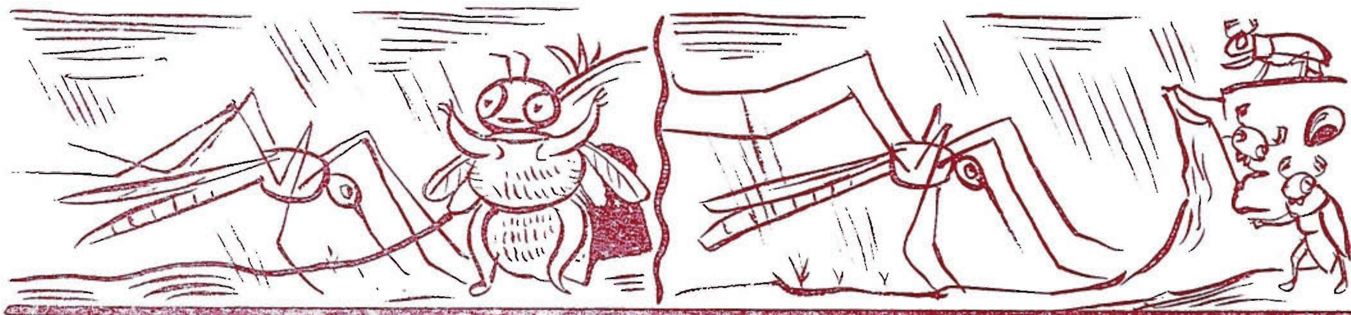
ГОЦА ДРАЛА

Сіє дощик по ліску,
Змок комарик на пеньку.

— „Ой, вже осінь, йде зима,
В мене ж хати нема . . .

Треба друзів попрохати,
Може прийме хто до хати".

Ходить, стукає, питає,
Ніде місця немає —

— ні в джмеля, ні в жучка,
Ні в сусіда світлячка.

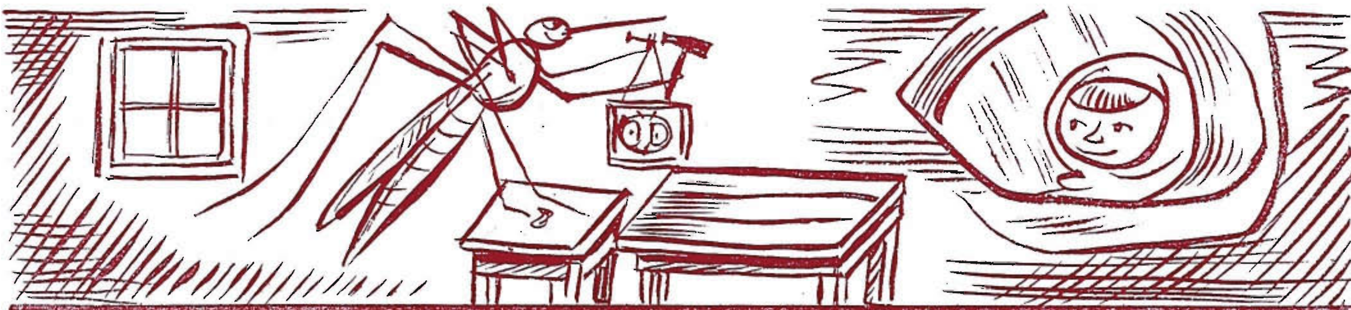
В мухи тузінь дитинчат,
В кузьки восьмеро внучат.

Втер комарик мокрі очі,
На пораду йде до Гоци.

Гоца стук себе в чоло:
— „Чи не краще б то було,

Якби мав ти власну хату,
Хай малу, хай небагату?"

Десь комар знайшов дупло —
Тепло й тихо там було.

Рукави він засукав,
Всю хатинку обладнав.

— „Не жалію, — каже, — труду,
От, тепер господар буду.

Лібретто: Леонід ПОЛТАВА   Музика: Василь СИДОРЕНКО   Ілюстрації: Галина СИДОРЕНКО

МАВПЯЧИЙ КОРОЛЬ

(Оперета-казка на 3 дії для звичайного або лялькового театру)

(Закінчення другої дії)

ПІСНЯ МАВПОЧОК

(Співаюги, танцюють)

Траляля, траляля,
Мавпи мають короля!

Всі тепер під королем
Ми щасливо заживем!
Ще не бачила земля
Отакого короля!

Траляля, траляля,
Мавпи мають короля!
Він із Місяця упав,
Нам до серденька припав!

МАВПЯЧИЙ ХОР

ЛІБРЕТТО-ЛЕОНІД ПОЛТАВА
МУЗИКА-ВАСИЛЬ СИДОРЕНКО

Allegro burlando

f sempre staccato

МИ ЩАС-ЛИ-ВО ЗА-ЖИ-ВЕМ!

ТРА-ЛЯ-ЛЯ,

ЩЕ НЕ БА-ЧИ-ЛА ЗЕМ-ЛЯ О-ТА-КО-ГО

ТРА-ЛЯ-ЛЯ, МАВ-ПИ МА-ЮТЬ КО-РО-ЛЯ!

КО-РО-ЛЯ! КО-РО-ЛЯ!

Fine

ВСІ ТЕ-ПЕР ПІД КО-РО-ЛЕМ

Andantino

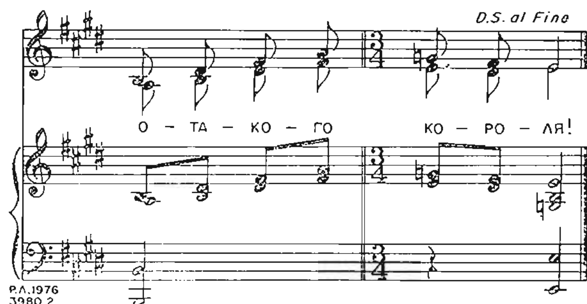
ВІН ІЗ МІ-СЯ-ЦЯ У-ПАВ,

p delicato ed amabile

P.A.1976
3980,1

Ще не бачила земля
Отакого короля!..

Траляля, траляля,
Мавпи мають короля!
Аж тепер під королем
Ми щасливо заживем!
Ще не бачила земля
Отакого короля!

(Мавпочки обступають Петрика, оглядають, смикають за руки).

ПЕТРИК

(Злякано)

Я — король?!.

ВСІ МАВПОЧКИ

Та-а-ак!

ПЕТРИК

Та я й до школи
Не ходив в житті ніколи!..

ВСІ МАВПОЧКИ

Ти — наш ко-роль!

МАВПА 1

Ну, законом є закон:
Короля садім на трон!

(Тягнуть Петрика у клітку)

ПЕТРИК

Ой, як страшно! Ой, бабусю,
Ой, дідуню, я боюся!..

(Мавпи втягнули Петрика в клітку-„трон". Він гірко плаче, а мавпочки танцюють, співають своє „Траляля, траляля"...)

ПЕТРИК

Наробив же я гріхів,
У клітки саджав птахів,
А тепер і сам спіймався!..

МАВПИ

О, король наш засміявся!

(Знов танцюють і співають „Траляля"...)

ПЕТРИК

Гей, рятуйте, добрі люди!
Тут мені добра не буде!
Мавпи ці несамовиті —
Змушують у клітці жити!
Чом я був такий нечемний?
Чом до школи не ходив!
Навіть мавпам треба вчених,
А вже людям — поготів!
Відпустіть мене на волю,
Я піду відразу в школу
І ніколи вже пташОк

(Плаче)

Не братиму до кліток...

МАВПА 1

Ми прослухали промову
І велику, і чудову!..

МАВПА 2

Коля-роля, коля-роля!...

МАВПА 3

Коля-роля — короколь!

ВСІ МАВПИ

Хай живе Мавпячий Король!

ПЕТРИК

(Викидає з клітки-„трону" банани, не хоче їсти, сумує).

ПІСНЯ ПЕТРИКА В АФРИЦІ

Ой, горенько-горе,
Прилетів за море!..
Бабусю, дідусю,
Страх, як я боюся!
Краще вчитися у школі,
Ніж сидіти у неволі,
Краще книжечки читати,
Ніж отак королювати!..

Ой, лишенько-лихо,
Мавпи, сидять тихо!
Я — мала дитина,
Хочу в Україну!
Як мені королювати,
Як не вмію я читати?
Два по два — ніяк не
знаю . . .
Відпустіть мене, благаю!

ВСІ МАВПИ

Траляля-траляля . . .
Мавпи мають короля! . . . —

Ява 5

(З'являється Негр-мисливець)

МАВПА 1

Утікаймо! Годі танців! . .

НЕГР-МИСЛИВЕЦЬ

Утікайте від біди! . .
Визволяю бідних бранців
Я ув Африці завжди!
(Береться за лук, Мавпочки втікають).

АРІЯ ПЕТРИКА

ЛІБРЕТТО—ЛЕОНІД ПОЛТАВА
МУЗИКА—ВАСИЛЬ СИДОРЕНКО

Andante doloroso

ritardando

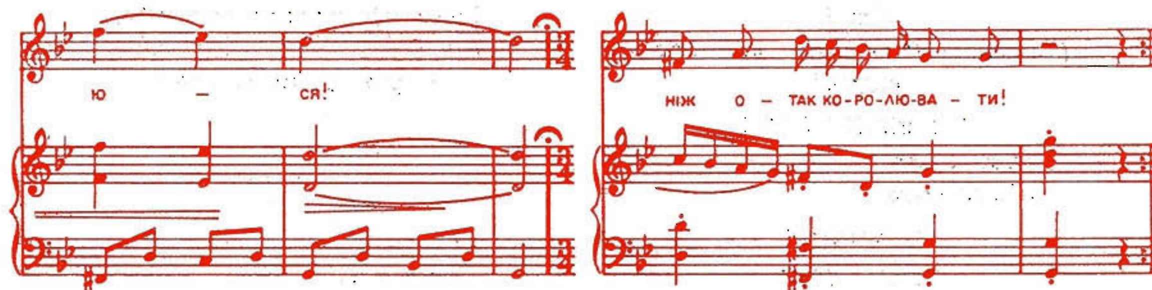
a tempo

ОЙ, ГО – РЕНЬ – КО ГО – РЕ

ПРИ – ЛЕ – ТІВ ЗА МО – РЕ!

БА – БУ – СЮ, ДІ – ДУ – СЮ, СТРАХ, ЯК Я БО –

Р.А.1976
3981.1

ПЕТРИК

Дякую вам! ВИпустіть . . .

НЕГР-МИСЛИВЕЦЬ

(Випускає Петрика з клітки)

Ну, виходь, виходь, дитино.
Із якої ти країни?

ПЕТРИК

Я з країни? . . .
(подумавшись)
З України!

НЕГР-МИСЛИВЕЦЬ

Чув . . . Далекі це світи . . .
Треба все на схід іти.

ПЕТРИК

Я не зрозумів як слід . . .
Схід? — не чув про це
ніколи! . .

НЕГР-МИСЛИВЕЦЬ

Як не чув? Ти вчився
в школі? . .

ПЕТРИК

Ні . . . Ніколи . . .

НЕГР-МИСЛИВЕЦЬ

Як же, як же у світи,
Не учившися, іти?
Та тебе не те, що люди,
Навіть мавпи засміють!

ПЕТРИК

Я вже знаю! Вже не буду!
Вам же — дякую за труд!

ПІСНЯ НЕГРА-МИСЛИВЦЯ

Кращого краю, як рідний,
немає.
Ми, чорношкірі — вже не
раби.
Африку рідну я щиро кохаю,
Ти ж — Україну навіки люби!
Чорні ще й білі — ми будем
знайомі,
Чорні ще й білі — живім, як
брати,
Лиш пам'ятаймо, що
в рідному домі
Всі ми найкращі, і я, і ти!

*(Петрик обіймає Негра-мислив-
ця)*

НЕГР-МИСЛИВЕЦЬ

Ну, тепер ходім, хлопчино,
Там он є аеродром
Й ти найпершим літаком
Полетиш на Україну.

ПЕТРИК

Дякую вам, дякую дуже! . .
(Обидва виходять)

Ява 6

(Вбігають Мавпочки, лізе Крокодил)

ВСІ МАВПОЧКИ

Ке-ке-ке-ке,
Що це таке? . . .

(Плачуть)

КРОКОДИЛ

Не плачте, мавпочки,
не треба,
Бананів досить вам, трави . . .
Вам треба короля не з неба,
А з лісу — мавпу, як і ви!

(Чути гуркіт літака)

ВСІ МАВПОЧКИ

По-ле-тів,
Королювати не схотів! . .

КРОКОДИЛ

Не плачте, мавпочки,
не треба,
Нехай літак його несЕ . . .
Вам треба короля не з неба!
А з лісу — мавпу, от і все!

АРІЯ НЕГРА

ЛІБРЕТТО - ЛЕОНІД ПОЛТАВА
МУЗИКА ВАСИЛЬ СИДОРЕНКО

Allegretto epico

f

АФ – РИ – КУ РІД – НУ Я

mf

martellato

КРАЩО-ГО КРА – Ю, ЯК

ЩИ – РО КО – ХА – Ю,

РІД – НИЙ, НЕ – МА – Є.

ТИ Ж У – КРА – Ї – НУ НА-

МИ ЧОР – НО – ШКІ – РІ ВЖЕ НЕ РА – БИ!

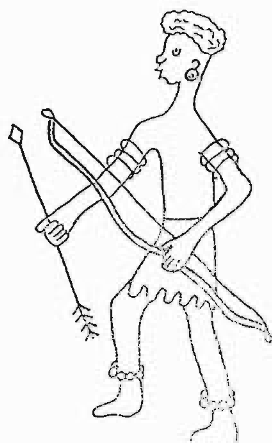
1. ВІ – КИ ЛЮ – БИ! 2. Я І ТИ! Fine

f

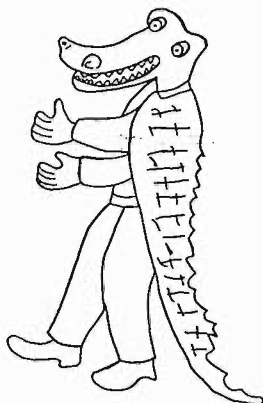
P.A.1976
3982.1

(Кінець 2-ої дії)

Негр-мисливець

Крокодил

К. ПЕРЕЛІСНА

ШИПШИНА

Дуже прості в мене квіти,
Але ніжні, запашні,
Люблять бджоли їх і діти —
Колючки їм не страшні.

Восени ж, як скину листя,
Ягідками приберусь, —
Кожна гілка, як в намисті...
Я — шипшиною зовусь.

Шипшина — польова (дика) рожа.

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

З ЮВІЛЕЮ 55-ЛІТТЯ ТВОРЧОСТИ Р. ЗАВАДОВИЧА

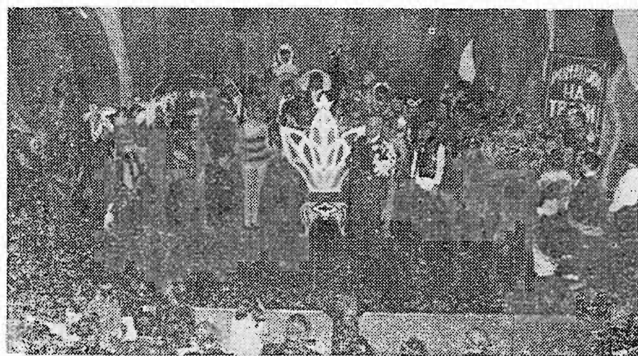
У березні ц.р. молодь і громадянство Чікаґо відзначило ювілей 55-ліття творчости Романа Завадовича. „Веселка" писала про це свято у числі за квітень ц. р. Даємо ще кілька знімків з цих святкувань.

Редактор „Веселки" В. Барагура читає доповідь. Ювілят сидить на-ліво, лицем до слухачів.

Молодь Чікаґо вручає ювілятові квіти і картину Е. Козака.

Після інсценізації монтажу з творів поета виконавці оваційно вітають його на сцені.

Сценарій і текст: Роман ЗАВАДОВИЧ
Scenario and story: R. ZAWADOWYCH

Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ
Ilustrations: P. CHOLODNY

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ
ІСТОРИЧНА КАЗКА

BOHDAN-SICHOVY STRILETS
UKRAINIAN TALE

РОЗДІЛ XXII: НАД РІЧКОЮ ІРПЕНЕМ
CHAPTER XXII: ON THE RIVER IRPEN

Нараз недалеко загриміли гармати й заторохкотіли скорострілі. — Червоні певно почали протинаступ, — сказав Богдан.

Suddenly the sound of cannons and machineguns pierced the air. "The Reds probably started a counterattack," said Bohdan.

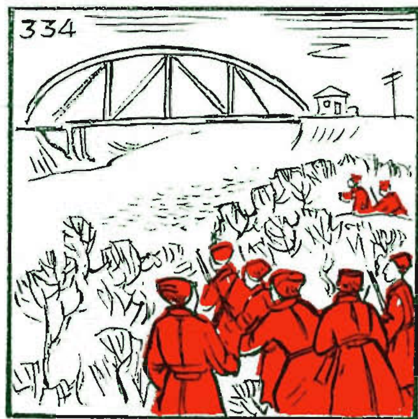
Після короткого відступу 1-ша сотня Січових Стрільців зупинила ворога.

After a short retreat, the First Company of the Ukrainian Sich Riflemen stopped the enemy.

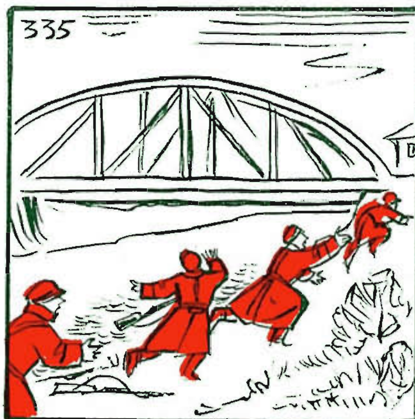
— Тепер черга на нас! — крикнув Богдан. — Вдаримо на ворога збоку. Друзі, за мною!

"Now it's our turn," called out Bohdan. Let's hit the enemy from the side. Follow, me, men!"

Ховаючись поміж кущами верболозу, Богданова група підсунулася до мосту на Ірпені.

Moving through the thicket, Bohdan's group crept up to the bridge on the River Irpen.

— Вогонь! — скомандував Богдан. Червоні вояки збентежились і почали втікати.

"Fire!" commandeered Bohdan. Confused, the Red soldiers started running.

— Командире! — крикнув схвильовано Микола. — За нашими плечима якась розтрільна просувається в нашу сторону.

"Commander!" called out Mykola in excitement. "There's a line of soldiers moving in our direction from behind."

(To be continued)
(Продовження буде)